

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717203518
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2717203518.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: R. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/X, XXX XX J., o zaplatenie 811,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 8. júna 2021 č.k. 5Csp/88/2017-111, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 526,51 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a pred súdom druhej inštancie v rozsahu 29,80%, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil podľa § 269 ods. 2, § 708 Obchodného zákonníka (ďalej Obch. zák.), ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 4 a 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) a § 9 ods. 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vecne tým, že žaloba bola podaná dôvodne iba sčasti. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 07.12.2012 v zmysle Obchodného zákonníka Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 1548477001, predmetom ktorej bolo zriadenie osobného účtu, vydanie a používanie platobnej karty s výškou limitu 1000 eur a poskytovanie služieb elektronického bankovníctva. V zmluve nebol dohodnutý úrok pri používaní platobnej karty a poplatky súvisiace s používaním platobnej karty, úrok je uvedený v úrokovej sadzbe produktov vo výške 28 %. Do spisu priložené úrokové sadzby produktov a sadzobník poplatkov neboli podpísané žalovaným. Dňa 08.04.2013 podpísali strany Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte. Banka zmluvou povolila žalovanému prečerpanie na účte vo sumy 780 eur, úroková sadzba bola dohodnutá variabilná vo výške 19,90 %. Poplatky v zmluve nie sú dohodnuté a dohoda o poplatkoch nie je súčasťou zmluvy. Z výpisu z účtu žalovaného súd zistil, že žalovaný sa podľa žalobcu dostal do debetného zostatku vo výške - 811,87 eur dňa 05.11.2014. Súd posúdil predmetnú zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 07.12.2012 ako spotrebiteľskú zmluvu, kde na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Preto treba na právny vzťah

medzi žalovaným a žalobcom aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. OZ o spotrebiteľských zmluvách. Súd mal tak predloženými dôkazmi preukázané, že medzi stranami vznikla dňa 07.12.2012 Zmluva, na základe ktorej žalobca pre žalovaného zriadil a viedol bežný účet č. 1548477001 a z výpisu z účtu žalovaného ako aj z podania žalobcu zo dňa 24.7.2017 mal preukázané, že žalobca vyúčtoval žalovanému na úhradu (debet) sumu 8.875,37 eur, žalovaný vložil žalobcovi sumu 8.063,50 eur. Zo Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 08.04.2013 súd zistil, že bola dohodnutá len úrokovú sadzba variabilná vo výške 19,90 %. Poplatky v zmluve nie sú dohodnuté a dohoda o poplatkoch nie je súčasťou zmluvy.

3. Súd prvej inštancie preskúmal zmluvu z pohľadu náležitostí, ktoré má zmluva obsahovať podľa § 53 a § 54 OZ a zistil, že k zmluve priložené VOP a úroková sadzba produktov, na základe ktorých žalobca vyúčtoval žalovanému poplatky za debetný zostatok na bežnom účte, neboli žalovaným podpísané, neboli k zmluve pripojené a preto ich súd nemôže považovať za individuálne dojednané a za súčasť zmluvy. VOP a úroková sadzba produktov majú štandardný (typový) charakter, tieto sú vopred pripravené, k zmluve neprípojené a spotrebiteľia ich zmluvné podmienky nemôžu ovplyvniť. Nejde teda o individuálne dojednané zmluvné ustanovenia (§ 53 ods. 2 OZ). Žalobca ako dodávateľ poplatky so žalovaným ako spotrebiteľom osobitne neprejednal a preto ich súd považuje za nedohodnuté, dokonca môžu byť menené tak, že ich zmenu oznámi žalobca vyvesením vo svojich pobočkách. Preto sú tieto poplatky bezdôvodne účtované a súd ich žalobcovi nepriznal. Súd tak rozhodoval aj v zmysle § 9 ods. 9 Zák. č. 129/2010 Z.z., keď od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Podobne postupoval súd aj pri úroku vo výške 28 % p. a., ktorý si žalobca uplatňoval zo žalovanej istiny. Žalobca v žalobe uviedol, že výška tohto úroku je v súlade s VOP v spojení s výveskou úrokových sadzieb, súd ale zistil, že výška úroku nie je dohodnutá v zmluve zo dňa 07.12.2012 (ale je uvedená mimo zmluvy vo výveske, ktorá nie je žalovaným podpísaná). Pritom úroková sadzba, obzvlášť tak vysoká, by mala byť v zmluve uvedená, nakoľko úroková sadzba je jednou zo základných náležitostí zmluvy o úvere. Práve na základe úrokovej sadzby má dlžník možnosť sa rozhodnúť, či daný úver je pre neho akceptovateľný. Takto je úrok fakticky skrytý. Taktiež ani v tomto prípade nie je výška úrokovej sadzby individuálne dohodnutá a preto súd v zmysle § 53 ods. 2 OZ žalobcovi úrok vo výške 28 % p. a. zo žalovanej istiny od 6.11.2014 do zaplatenia nepriznal, pričom poukazuje aj na § 9 ods. 9 Zák. č. 129/2010 Z.z., keď od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V dodatočne predloženej Zmluve o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 08.04.2013 bola dohodnutá úroková sadzba 19,90 % premenlivá, takže táto žalobcovi zo zmluvy patrí, nepatria mu však poplatky, ktoré v zmluve dohodnuté neboli rovnako ako v prípade zmluvy zo dňa 07.12.2012. Súd mal v predmetnej sporovej veci preukázané, že žalovaný uhradil na účet žalobcu celkovo sumu 8.063,50 eur - kredit. Z prehľadu čerpania - debetu vyplýva, že z účtu žalovaný vybral sumu 322,12 eur (Platba POS), účtované mu boli vyčíslené úroky (dohodnuté v zmluve z 08.04.2013) v sume 239,86 eur, výber použitím ATM Prima banky 100 eur, výber použitím ATM inej banky 7.820 eur, úroky 2,51 eur a Outgoing BU platby 105,52 eur, spolu 8.590,01 eur. Súd do debetu nezapočítal poplatky, nakoľko tieto dohodnuté v zmluve neboli, k čomu zaujal stanovisko aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Na základe uvedeného súd potom určil nárok žalobcu tak, že od dôvodného debetu 8.590,01 eur odpočítal platby - kredit žalovaného 8.063,50 eur a zistil nedoplatok žalovaného na úhrade v sume 526,51 eur, ktorú sumu súd žalobcovi priznal. Vo zvyšku uplatnenej istiny súd nárok žalobcu zamietol, nakoľko sa jedná o poplatky, ktoré neboli medzi stranami zmluvy dojednané. Žalobca dňa 02.06.2014 znížil žalovanému dohodnutý limit prečerpania na 0,- eur, čím fakticky došlo ku zániku zmluvného vzťahu a žalobcovi tak zanikol aj nárok na úrok z úveru a mal by už len nárok na úroky z omeškania, ktoré však neuplatnil. Preto súd zamietol aj nárok žalobcu na uplatnené úrok 28 % ročne zo sumy 811,87 eur od 06.11.2014 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP na základe pomeru úspechu strán v spore a prevažne úspešnému žalobcovi, ktorému z uplatneného nároku 811,87 eur bolo priznané 526,51 eur, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu čistého úspechu, t.j. 29,80 %.

4. Proti tomuto rozsudku v časti zamietnutia žaloby a v časti nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca majúci za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K forme zmluvy vyhotovenej vo viacerých navzájom súvisiacich zmluvných dokumentoch poukázal na to, že VOP, sadzobník poplatkov a výveska úrokových sadzieb sú súčasnosťou zmluvy a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý VOP aj sadzobník poplatkov uvádza ako neoddeliteľnú

súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojím podpisom a jednak tiež s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ktorý záver vyplýva aj zo samotného ustanovenia § 273 Obch. zák. v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, konkrétne poukázal na ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obch. zák., ktoré výslovne možnosť úpravy povinnosti zo zmluvy v OP upravuje. Žalovaný preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, čiže sa s dokumentáciou preukázateľne oboznámil, pričom záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony. Aj ak je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, nejde o spôsob právom zakázaný a neznamená automaticky, že spotrebiteľ sa s obsahom právneho úkonu neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, v tejto súvislosti odvolateľ poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 43Co/37/2018-185. Podľa názoru žalobcu jeden podpis žalovaného na konci zmluvy je postačujúci a kvantita podpisov neznamená a ani nezaručuje vyššiu právnu silu alebo silnejšie vyjadrenie prejavu vôle žalovaného o tom, že sa s dokumentami oboznámil a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pokiaľ žalovaný s podmienkami nesúhlasil, nemusel zmluvu podpísať. Povinnosť podpisu dokumentov akými sú VOP či sadzobník poplatkov, nie je ustanovená zákonom. Z uvedeného vyplýva, že VOP aj sadzobník sú súčasťou zmluvy a klienta zaväzujú aj pokiaľ ich nepodpísal, v súvislosti s čím odvolateľ poukazuje na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ktoré vyslovili tento názor.

5. K nároku na uplatnené poplatky odvolateľ uviedol, že v zmysle § 31 ods. 2 zákona o platobných službách, poskytovateľ platobných služieb poskytuje platobné služby používateľovi platobných služieb na základe: a) zmluvy o poskytnutí jednorazovej platobnej služby alebo b) rámcovej zmluvy. Zákon o platobných službách výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Zároveň žalobca uviedol, že poplatky boli účtované na základe čl. IV ods. 2 zmluvy o účte a čl. II zmluvy o povolenom prečerpaní, v zmysle ktorých bola banka za poskytovanie produktov / služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzobníka poplatkov v platnom znení a to na ťarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu / služby týka resp. na ťarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Výška poplatkov je uvedená v sadzobníku. Žalobca aj v tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov, z ktorých vyplýva obdobný názor. Pokiaľ ide o úroky na základe zmluvy o bežnom účte a zmluvy o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie a príslušných VOP, žalobca uviedol, že rozlišuje tri režimy debetného úročenia zostatku na osobnom účte a to sadzbu úroku 19,9% ročne, ktorá vyplýva zo zmluvy o povolenom prečerpaní a je platná počas trvania povoleného prečerpania, ďalej úrok z omeškania z čiastky, ktorou žalovaný prekročil limit povoleného prečerpania, ktorý je účtovaný počas trvania nepovoleného prekročenia limitu povoleného prečerpania až do zníženia limitu na 0 eur, resp. do vyrovnania prečerpania do výšky povoleného prečerpania a sadzba úroku 28% ročne, ktorá je platná pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z čl. 3.12 VOP v spojení s výveskou úrokových sadzieb časť „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ a v spojení s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 2 písm. f/ a § 18). Z povahy vyššie opísaného nároku na úrok z prekročenia podľa názoru žalobcu vyplýva, že nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel osobitná úprava v ods. 2 písm. c) citovaného zákona umožňujúca dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku. Jednoznačne ide o odlišný inštitút od zákonného úroku z omeškania. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta aj Obchodný zákonník, aj zákon o spotrebiteľských úveroch v § 18 ods. 1. Poukázal na body 3.4, 3.8 a 3.12 VOP. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak takéto nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať, pričom po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., naopak, podľa ust. § 18 ods. 1 cit. zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Zákon uvedený nárok podmieňuje výlučne splnením informačnej povinnosti veriteľa (banky) vo vzťahu k majiteľovi účtu. Žalobca si túto informačnú povinnosť nepochybne splnil odovzdaním VOP, sadzobníka poplatkov a vývesky úrokových sadzieb pri uzatvorení zmluvy o účte, pričom žalovaný oboznámenie sa s dokumentáciou potvrdil, ďalej zverejnením VOP i výšky úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, zverejnením VOP ako i výšky úrokových sadzieb v úrokovej výveske na každom obchodnom mieste v aktuálnom znení, tiež zasielaním výpisov z účtu a uvedením údajov v internet bankingu, v

ktorom mal žalovaný počas celého obdobia vedenia účtu prístup. Aj v tomto smere odkazuje odvolateľ na viaceré rozhodnutia krajských súdov SR. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a aby žalobcovi priznal náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

6. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 2 CSP) postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5Csp/88/2017 bolo zaplatenie sumy 811,87 eur s príslušenstvom. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 526,51 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že prevažne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 29,80%.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, preto odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku.

11. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 811,87 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne z uvedenej sumy od 06.11.2014 do zaplatenia titulom neuhradených záväzkov zo Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 1548477001 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 07.12.2012, na základe ktorej žalobca pre žalovaného zriadil a viedol bežný účet, na ktorý žalobca bol oprávnený prijímať platby v prospech žalovaného ako majiteľa účtu a podľa jeho pokynov z tohto účtu realizovať platby. Podľa Čl. IV. bod 2. predmetnej zmluvy za poskytovanie produktov/služieb bola banka oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzobníka poplatkov, vzájomné práva a povinnosti, ktoré v zmluve nie sú výslovne upravené sa riadili obchodnými podmienkami banky. Dňa 08.04.2013 došlo medzi stranami k uzavretiu Zmluvy o povolenom prečerpaní do výšky limitu 780 eur s dohodnutou variabilnou úrokovou sadzbou 19,9% p.a., súčasťou zmluvy boli VOP a sadzobník poplatkov. Podľa bodu 3.8 VOP majiteľ účtu je povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou, na poplatky a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke. Podľa bodu 3.12 VOP po dobu nepovoleného prečerpania na účte musí majiteľ účtu platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Žalobcom predložený sadzobník poplatkov obsahuje početný zoznam rôznych poplatkov v rôznej výške, týkajúce sa rôznych produktov. Z predložených úrokových sadzieb žalobcu, účinných od 20.05.2014 vyplýva, že sadzba úroku pri nepovolenom prečerpaní je vo výške 28 % p.a. Nebolo sporným, že žalovaný prekročoval povolený limit povoleného prečerpania, preto žalobca pristúpil v zmysle VOP k zníženiu žalovanému limitu povoleného prečerpania na 0 eur dňa 02.06.2014 a účet uzatvoril, keď predtým vykonal internú účtovnú transakciu a debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu. Z predložených výpisov k predmetnému účtu č. 1462526001 na meno žalovaného vyplýva žalovaná suma 811,87 eur, s tým, že na predložených výpisoch sú evidované rôzne transakcie, poplatky, úroky, ktoré žalobca sumarizoval v špecifikácii žaloby zo dňa 21.07.2017.

12. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu 526,51 eur keď uzavrel, že žalobca má právo len na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré žalovanému reálne poskytol, keďže mu nevznikol nárok na

úroky či poplatky, nakoľko tieto neboli medzi stranami platne dojednané. K zmluve priložené dokumenty (VOP, úroková sadzba produktov, výveska úrokových sadzieb), na základe ktorých žalobca účtoval žalovanému poplatky za debetný zostatok na bežnom účte, neboli k zmluve pripojené ani neboli žalovaným podpísané, pričom v zmysle § 9 ods. 9 Zák. č. 129/2010 Z.z. od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Súd preto žalobcovi priznal len sumu predstavujúcu rozdiel medzi kreditnými a debetnými operáciami na účte žalovaného (pri ktorých neakceptoval účtované poplatky) a vo zvyšku žalobu zamietol.

13. Žalobca v odvolaní namietal, že zmluva bola vyhotovená vo viacerých nadväzujúcich zmluvných dokumentoch, ktoré sú súčasťou zmluvy (VOP, sadzobník poplatkov a výveska úrokových sadzieb), čo vyplýva jednak z textu zmluvy, kde sa tieto spomínajú ako neoddeliteľná súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojím podpisom, a zároveň poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, navyše ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka výslovne možnosť úpravy povinnosti zo zmluvy v OP upravuje.

14. Odvolací súd pripomína, že východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve z vyššie uvedeného dôvodu boli prijaté právne predpisy zamerané na ochranu spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy.

15. Rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovo-právnom vzťahu. Odvolací súd má za to, že zmluva predložená žalobcom neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe nepovoleného prečerpania. Nestotožňuje sa s názorom odvolateľa, podľa ktorého postačuje dojednať úrokovú sadzbu, ktorou sa úročí nepovolené prečerpanie, vo všeobecných obchodných podmienkach. Odvolací súd konštatuje, že úlohou všeobecných obchodných, resp. zmluvných podmienok v prípade spotrebiteľských zmlúv je spresniť a rozvinúť niektoré ustanovenia zmluvy, prípadne upraviť určité technické náležitosti. Tento názor opiera o nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I.ÚS 3512/11 zo dňa 11. 11. 2013, v ktorom sa uvádza: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složitě formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“ Ústavný súd ČR v citovanom rozhodnutí uviedol aj to, že v spotrebiteľských zmluvách je možné všeobecné obchodné podmienky uplatniť v zákonných limitoch, medzi ktoré patrí, že nesmú (pod hrozbou absolútnej neplatnosti podľa ustanovení OZ) obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkou dobrej viery a znamenajú k

ujme spotrebiteľa značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Uvedenie podstatnej náležitosti zmluvy, akou je výška úroku z úveru vo všeobecných obchodných podmienkach, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a pripravil ich výlučne veriteľ, takúto nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán vyvoláva. Preto podľa odvolacieho súdu nie je pre právne posúdenie tejto veci rozhodujúce, či bolo v konaní preukázané, že žalovaný mal možnosť sa s VOP a sadzbami úrokových produktov uvedenými v Sadzobníku v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o bežnom účte oboznámiť, resp. že sa s nimi naozaj oboznámil. Odvolací súd navyše dodáva, že žalobca nárok na úrok 28 % ročne z dlžnej sumy odvodzuje z čl. 3 bodu 3.12 VOP, ktorá zmluvná podmienka bola už medzičasom rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 36C 117/2013 <.-55 zo dňa 29. 11. 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co 91/2014 zo dňa 24.03.2015 vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úroku vo výške 28% ročne zo sumy 811,87 eur od 06.11.2014 do zaplatenia preto správne prvoinštančný súd zamietol.

16. Nedôvodné bolo odvolanie aj vo zvyšku žaloby, ktorá zrejme pozostáva z uplatnených poplatkov, čo však ani jednoznačne zo žaloby nevyplýva, rovnako ako z nej nevyplýva, akým výpočtom žalobca vôbec k výške poplatkov dospel. V špecifikácii nároku žalobca zaslal súdu zhrnutie kreditných a debetných transakcií na bežnom účte žalovaného, kde uviedol okrem iného, že debetných transakcií bolo 219 v celkovej hodnote 8.875,37 eur a medzi debetnými transakciami je uvedené: poplatok za transakcie - počet transakcií 20 - celková výška transakcií 108,95 eur, poplatok za balík služieb - počet transakcií 23 - celková výška transakcií 89,70 eur, poplatok za upozornenie-debet - počet transakcií - 3 - celková výška transakcií 45 eur, poplatok za výzvu-debet - počet transakcií 1 - celková výška transakcií 30 eur. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že v zmluve poplatky dojednané neboli a výška takto uplatnených poplatkov nevyplýva navyše ani zo žiadnych žalobcom doložených listinných dokladov (vrátane sadzobníka poplatkov). Išlo pritom o spotrebiteľskú zmluvu, takže žalobca si mohol účtovať poplatky iba za predpokladu, že boli zmluvnými stranami dojednané (§ 9 ods. 9 zákona č. 129/2010Z.Z.). Keďže žalobca ich nepreukázal, z týchto dôvodov mu na ne nárok ani nevznikol.

17. Odvolací súd zdôrazňuje, že dodávateľ sa má chovať k spotrebiteľovi, ktorý je slabšou zmluvnou stranou poctivo, v opačnom prípade mu nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalobcu, že zákon o platobných službách výslovne neustanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané, že zmluva o úvere je absolútny obchod, pričom ustanovenie § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka výslovne upravuje možnosť obchodných podmienok, že len zákon môže určiť povinnosť podpísať aj všeobecné obchodné podmienky, že viac podpisov nezaručuje vyššiu právnu silu, a že text zmluvy odkazuje na všeobecné obchodné podmienky. Na mieste je uviesť, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo 114/2017 zo dňa 06.03.2019). Tak ako bolo už vyššie spomenuté, obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napr. od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dohodu technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložitej formulovanej a malým písmom napísanej forme skryl dodávateľ dohody, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých predpokladá že pozornosti spotrebiteľa najpravdepodobnejšie uniknú. Pokiaľ tak i napriek tomu dodávateľ urobí, nepostupuje v právnom vzťahu poctivo, a z takéhoto konania nemôže vzniknúť nárok (porovnaj nález Ústavného súdu v ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013). V preskúmanom prípade predstavujú všeobecné obchodné podmienky a sadzobník rozsiahly a neprehľadný dokument, pričom žalovaný vzhľadom na rozsiahlosť a na odbornú právnu terminológiu, ak by aj mal možnosť ich prečítať, nemal možnosť ich pochopiť. Z uvedeného dôvodu nemôžu všeobecné obchodné podmienky slúžiť na to, aby do nich banka skryla pre spotrebiteľa nevýhodné ustanovenia týkajúce sa úrokov a poplatkov.

18. Ďalšie argumenty žalobcu už odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné

argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

19. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a keďže neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by bolo treba prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil podľa § 387 ods. 2 CSP. Rovnako potvrdil aj vecne správny závislý výrok o nároku na náhradu trov konania, vo vzťahu ku ktorému nepredložil odvolateľ žiadne odvolacie námietky, s ktorými by sa mal súd v odvolacom konaní vysporiadať.

20. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalovanému, ktorému by inak patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, náhradu trov konania nepriznal a to s použitím čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP (princíp racionálneho zákonodarcu) vzhľadom na to, že mu žiadne trovy v súvislosti s konaním nevznikli.

21. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).